

STEPHEN
KING

A FEKETE HÁZ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

PETER
STRAUB

Nos, barátaim, itt benne vagyunk a valódi *svadásban*.

Irma Freneau kicsiny, ernyedte testé ellapul, mintha bele akarna olnadni a rothadó padlóba. A részeg legyek tovább dönögnek. A kutya igyekszik kirángatni a zamatos zsákmányt a cipőből. Ha az együgyű Ed Gilbertson életre kelne, és mellettünk állna, akkor most térdre esne és sírna. Viszont mi...

Nem azért vagyunk itt, hogy sírjunk. Semmi esetre sem úgy, mint Ed, rémült szégyenében, hitetlenségében. Borzalmas rejtély szállta meg ezt a kunyhót, hatásai és nyomai ott lebegnek körülöttünk. Azért jöttünk, hogy megfigyeljünk, mindent megjegyezzünk, rögzítsük benyomásainkat, utólagos gondolatainkat, amelyeket a rejtély üstököscsóvája hagyott. Az beszél a részletekről, tehát nem múlik el az üstökös távozásával, vagyis körülvessz minket. Mélységesen mély komolyság árad a jelenetből, és ez a komolyság alázatra int. A legjobb, legpontosabb első válaszunk az alázat. Anélkül tévedhetünk; a nagy rejtély elmenekül előlünk, és megvakulunk, megsüketülünk, tudatlan ökrök maradunk. Ne legyünk ökrök. Adózzunk tisztelettel ennek a jelenetnek: a legyeknek, a levágott lábbal kínlódó korcsnak, Irma Freneau szegény, sápadt testének, Irma irdatlan végzetének, amihez képest mi kicsik, sőt, senkik vagyunk.

Az Irma testétől két méterre levő falon tátongó ablakon beröppen egy kövér méh, majd lassú, felfedező köröket ír le a kunyhóban. Ahogy elmosódó szárnyain lebeg, majdnem mintha túl súlyos lenne a levegőben maradáshoz, de azért ráérős könnyedséggel írja le széles köreit a véres padló felett. A legyek, a korcs és Irma nem szentelnek neki figyelmet.

Mindazonáltal számunkra a méh, amely elégedetten lebeg a borzalmas kamra végében, megszűnik a figyelemelterelés örömmel fogadott eszközének lenni, mert magába szippantotta a körülöttünk lebegő rejtély. Részévé válik a jelenetnek, alázaatot parancsol és beszél. Szárnyának súlyosan lüktető döngése mintha meghatározná az élesebb, éhes légyzűmmögés hanghulámainak középpontját; akár az énekes a mikrofonjával a kórus

előtt, a méh irányítja a háttérzajt. A hang összegyűlik és felerősödik. Amikor a méh átbotorkál a keleti falon benyilazó, sárga fénysugáron, csíkjai aranyos-feketén izzanak, csapkodó szárnyai legyezővé olvadnak össze, és a rovar átváltozik a levegő bonyolult csodájává. A lemészárolt kislány szétlapul a véres padlón. Alázatunk, kicsinységünk érzése, a jelenet mélységes komolyságának felismerése lehetővé teszi, hogy megérezzük az értelem mögött lappangó erőket és hatalmakat, az örök fenség jelenlétét és munkálkodását, amely csak az ilyen pillanatokban érzékelhető.

Megtiszteltetésben részesültünk tehát, de ez a megtiszteltetés elviselhetetlen. A beszélő méh visszafordul az ablak felé, és átsiklik egy másik világba. Vezérünket követve mi is elindulunk, ki az ablakon, a napfénybe, a felsőbb levegőrétegekbe.

Ürülék- és vizeletszag a Maxton Idősek Otthonában; a suvás törékeny, síkos érzése a 35-ös országúttól északra lévő abnormális háznál; a legyek hangja és a vér látványa Ed Kajaldájában. Aú! Pfuj! Hát nincs French Landingben, kérdezhetnénk, olyan hely, ahol van valami szép is a felszín alatt? Ahol, hogy úgy mondjuk, azt látjuk, ami van?

A kurta válasz: nincs. French Landinget meg kellene jelölni nagy táblákkal minden bevezető útnál: VIGYÁZAT, SUVADÁS! BEHAJTÁS CSAK SAJÁT FELELŐSSÉGRE!

Az itt működő varázslatnak Halászvarázslat a neve, amitől a „szép” kifejezést ideiglenesen elfelejthetjük. De azért mehetünk olyan helyre, amely *szébb*, és ha megtehetjük, akkor valószínűleg meg is kell tennünk, mert szükségünk van a pihenésre. Talán nem tudunk elmenekülni a suvás elől, de legalább ellátogathatunk egy olyan helyre, ahol senki sem szarik az ágyba vagy vérzik a padlón (legalábbis még nem).

Így hát a méh megy a maga útján, mi is a magunkén; a miénk délnyugat felé vezet, újabb fák felett haladunk, amelyek élettől és oxigéntől illatoznak – nincs ehhez fogható levegő, legalábbis ebben a világban –, azután ismét visszaérünk az ember munkái közé.

A városnak ezt a kerületét Libertyville-nek nevezik: a nevet a French Landing-i városi tanács adta 1976-ban. Az ember el sem hinné, de a pocakos Ed Gilbertson, maga a Hótt Dög Király is tagja volt a városatyák kétszáz éve összeverbuválódott bandájának; anyám, különös napok voltak azok, valóban különösek. Mindazonáltal nem annyira, mint a mostaniak; French Landingben ezek a Halásznapok, a sikamló suvadás napjai.

Libertyville utcái olyan neveket kaptak, amelyeket a felnőttek színesnek tartanak, a gyerekek pedig kínosnak. Ez utóbbiak közül néhányan Buzivárosnak hívják a fertályt. Ereszkedjünk most le, haladjunk keresztül az édes, reggeli levegőn (máris melegszik, igazi Eperfesztiválra való nap lesz). Hangtalanul körözünk a Camelot utca felett, áthúzzunk a Camelot és az Avalon kereszteződésén, és az utóbbin szálljunk el a Marian kisasszony utcáig. Onnan pedig eljutunk – hát nem meglepő? – a Robin Hood sugárútig.

Itt a 16-os szám alatt egy kedves kis gyarmati stílusú faház áll, amely úgy fest, ahogy a Feltörekvő, Tisztességes, Munkaszerető Család házának kell kinéznie, és az egyik konyhaablakot nyitva találjuk. Kávé és pirítósa illata leng, csodálatos, kevert aroma, amely tagadja a suvadást (csak hogy mi jobban tudjuk; mi láttuk a korcsot munkában, láttuk, hogyan eszi ki a lábát a tornacipőből, mint egy gyerek a hot dog virslit a kiflijéből), és követjük az aromát. Jó dolog láthatatlannak lenni, igaz? Leselkedni isteni nyugalommal? Bár csak isteni szemünk kicsivel kevésbé felzaklató dolgokat láthatna! De ez mellékes. Tetszik vagy sem, most itt vagyunk, és jobb, ha a dolgunkkal törődünk, mert az idő szalad, ahogy a világnak ezen a részén mondani szokták.

Itt, a 16-os szám konyhájában található Fred Marshall, akinek a képe folyamatosan szerepel a Hónap Eladója táblán, a French Megyei Mezőgazdasági Eszközök bemutatótermében. Fred ezenfelül a legutóbbi négy évből háromszor lett az Év Alkalmazottja (két évvel ezelőtt Ted Goltz a díjat Otto Eismannak adta, csak a változatosság kedvéért), mert munka közben senki sem sugároz magából több bájt, egyéniséget és általános *kedvességet*.

Kedves emberre van szükség? Hölgyeim és uraim, íme, Fred Marshall!

Csak éppen magabiztos mosolyának most nyoma sincs, haja, amelyet munkába menet mindig szépen megfésül, ma még nem látott kefét. Szokásos khaki színű vászonnadrágja és galléros pólója helyett ma Nike sortot és ujjatlan trikót visel. A pulton a *La Riviere Hírmondó* egy példánya, az egyik belső oldalnál nyitva.

Frednek mostanában problémái vannak – vagy pontosabban a feleségének, Judynak vannak gondjai, de ami a feleségé, az a férjé is, így mondta a lelkész, amikor összeadta őket –, és attól, amit olvasott, nem lett boldogabb. Távolról sem. A címlapon levő vezércikk folytatását olvasta, amelynek szerzője természetesen mindenki kedvenc botrányhajhásza, Wendell „A HALÁSZ MÉG MINDIG SZABADON GARÁZDÁLKODIK!” Green.

Ez a cikk tulajdonképpen összefoglalja a két előző gyilkosságot (a *Rémségeset* és a *Rémségesebbet*, ahogy Fred gondol rájuk); olvasás közben Fred előbb a bal térdét hajlítja be, majd a jobbat, ahogy a fontos combizmokat megfeszítve készül a reggeli futásra. Van-e hathatósabb ellenszere a suvadásnak, mint a reggeli futás? Mi lehet *kedvesebb*? Mi tudná elrontani egy ilyen gyönyörű wisconsini nap ennyire kellemes kezdetét?

Mit szólnának ehhez?

Johnny Irkenham álmai elég egyszerűek voltak, gyásztól sújtott apja szerint. [Gyásztól sújtott apa, gondolja Fred, nyújtózik, és elképzeli odafent alvó kisiát. Édes Istenem, ments meg attól, hogy gyásztól sújtott apának kelljen lennem! Természetesen fogalma sincs róla, milyen hamar kénytelen lesz vállalni ezt a szerepet.] „Johnny úrhajós akart lenni – mondta George Irkenham, és elgyötört arcát egy pillanatra bevilágítja a kurta mosoly. – Már amikor nem a French Landing-i tűzoltókkal oltotta a tüzet, vagy az Igazság Ligájával harcolt a bűn ellen.”

Ezek az ártatlan álmok olyan lidércnyomássá váltak, amelyeket el sem tudunk képzelni. [De azért én biztos vagyok benne, hogy te megpróbálsz, gondolja Fred, és mozgatni kezdi a lábujjait.] Ugyanezen a héten Spencer Hovdahl centraliai lakos fedezte fel Johnny feldarabolt testét. Hovdahl, a Gazdálkodók Első Állami Bankja hitel-

ügyintézője az egyik szomszédos megyében élő John Ellison elhagyott French Landing-i tanyáját vizsgálta át, az esetleges visszavételi eljárás céljából. „Már eleve nem szívesen mentem oda – mondta Hovdahl riporterünknek. – Ha van valami, amit gyűlölök, akkor az a visszavételi balhé. [Ha valaki annyira ismerte Spence Hovdahlt, mint Fred, az ugyancsak kételkedett benne, hogy a »balhé« szót használta volna.] Még kevésbé akartam ott lenni, miután bementem a tyúkölba, ami roskatag volt, szétesőfélben, és talán kint is maradok, ha meg nem hallom a méhek dongását. Azt hittem, kaptár van odabent. Érdekelnek a méhek, így hát kíváncsi lettem. Kíváncsi, Isten bocsássa meg nekem! Remélem, nem leszek kíváncsi még egyszer.”

Hovdahl a hétéves John Wesley Irkenham testét találta meg a tyúkölban. A tetemet feldarabolták, a darabokat láncra fűzve felakasztották a tyúköl korhadt gerendáira. Noha Dale Gilbertson rendőrfőnök nem tagadta és nem is erősítette meg, megbízható La Riviere-i rendőrségi források szerint a combokon, a törzsön és a faron harapásnyomok...

Jó, ennyi elég is Frednek. Összecsukja az újságot és végighajítja a pulton a kávéfőzőig. Istenemre, az ő gyerekkorában ilyet sohasem írtak az újságok! És az ég szerelmére, miért Halász? Miért kell ráragasztani az ilyen szörnyetegekre mindenféle ragadós csúfnevet, miért kell felmagasztalni a tettetést a Hónap Elmebetegévé?

Persze, amikor ő volt annyi idős, mint most Tyler, akkor nem is történtek ilyenek, de az elv... A nyomorult elv...

Befejezi a lábujjmozgatást, és emlékezteti magát, hogy beszélnie kell Tylerrel. Rázósabb lesz, mint amikor arról beszélgettek, miért keményedik meg az a bizonyos, mégis sort kell keríteni rá. Csoportos közlekedés, közli majd vele. Mindig a haverjaid mellett kell maradnod, Ty. Egy darabig nem mászkálhatsz egyedül, rendben?

Ennek ellenére távol áll tőle a gondolat, hogy Tyt tényleg megölhetnék; ilyesmi csak a tévé dokumentumdrámáiban vagy egy Wes Craven-filmben fordul elő. Mondjuk, *Sikoly 4: a Halász* címmel. Nem készült már egy ilyen film? Egy halászok viharkabátját viselő pofáról, aki tizenéveseket gyilkolt kampóval? Meglehet, de azok nem kisgyerekek voltak, nem olyan *apróságok*, mint Amy St. Pierre és Johnny Irkenham! Jézusom, a szeme előtt hullik szét a világ!

Testrészek lógnak láncokon egy rozoga tyúkólban, ez a részlet zavarta leginkább. Tényleg lehetséges ez? Lehetséges ez itt, éppen itt és most, Tom Sawyer és Becky Thatcher földjén?

Na, gyerünk! Ideje futni.

De talán el kellene svasztani az újságot ma reggel, gondolja Fred, felveszi a pultról a lapot, és addig hajtogatja, amíg akkora nem lesz, mint egy vastag, papírkötésű könyv (de a címlap így is vádol: A HALÁSZ MÉG MINDIG). Az újság, nem is tudom, egyenesen kivándorolt a ház melletti ócska kukáig.

Igen, ez jó ötlet. Mert Judy furcsa mostanában, és Wendell Green lendületes cikkei a Halászról nem tesznek jót neki (*a combokon és a törzsön harapásnyomok, gondolja Fred, miközben keresztülvitorlázik a kora reggeli csendbe merült házon az ajtó felé, és ha már ott van, pincér, akkor vágjon le egy szép nagy karéjt a fenékből is*). Az asszony megszállottan olvassa a sajtóbeszámolókat, nem tesz megjegyzéseket, de Frednek nem tetszik, ahogy a tekintete ugrál, ahogy az a néhány kényszeres szokás sem, amelyeket felszedett. Például ahogy megszállottan tapogatja a nyelvvel a felső ajkát... és az utóbbi napokban azt is látta, hogy a tövig kiöltött nyelv végigtapogatja a felső ajak és az orr közötti bemélyedést, amit Fred lehetetlennek hitt, amíg a saját szemével nem látta tegnap este, a híradó alatt. Judy egyre korábban fekszik, és néha beszél álmában – különös, összefolyó szavakat, amelyek egyáltalán nem angolnak tűnnek. Amikor Fred szól hozzá, időnként nem válaszol, csak mered a levegőbe, a szeme nagyra tágul, az ajka lassan mozog, a kezét tördeli (karmolások, horzsolások jelentek meg a kézfejen, noha a körmeit tövig vágja).

Ty is észrevette anyja különös viselkedését. Szombaton, miközben apa és fia együtt ebédeltek – Judy felment egy hosszú szunyára, ez is egy újabb szokása volt –, a fiú a derült égből lecsapó villám váratlanságával megkérdezte:

– Mi a baj a mamával?

– Ty, semmi baj sincs...

– De *van!* Tommy Erbter azt mondja, hogy mostanában meglapult egy deszkája.

Ő pedig majdnem átnyúlt a paradicsomleves és sült sajtos szendvics felett, hogy pofon vágja a fiát? Az egyetlen gyermekét? A jó öreg Tyt, aki pedig csak aggódott? Isten a tanúja, majdnem így történt.

Az ajtó előtt, az utcára vezető betonösvényen Fred lassan elkezd helyben kocogni, mélyeket lélegzik, hogy oxigént tartalékoljon, mert nemsokára nagy szüksége lesz rá. Rendszerint ez a nap legszebb része (persze, ha aznap nem szeretkeznek Judyval, de ez mostanában ugyancsak ritkán fordul elő). Szereti az érzést – a tudatot –, hogy ez az ösvény kezdete lehet egy bárhová elvezető útnak, hogy elindulhat French Landing Libertyville nevű negyedéből, és kiköthet New Yorkban... San Franciscóban... Mumbai-ban... Nepál hegyi hágóin. Minden lépés az ajtónkon kívül az egész világot (talán még a világegyetemet is) bevonzza, és Fred Marshall ezt ösztönszerűen megérti. John Deere traktorokat és Case kultivátorokat árul, igen, *így van*, de azért nincs híján a képzeletnek. Amikor diákoskodtak Judyval a madisoni Wisconsin Egyetemen, az első randevúikat a campus melletti kávézóban bonyolították le, amely Csokoládé Karóraszíj névre hallgatott, és eszpresszó-jazzklub-irodalmi kávéházként működött. Nem teljesen helytelen azt állítani, hogy szerelmükhöz dühös részegek biztosították az aláfestést, akik Allen Ginsberget és Gary Snydert szavaltak a Csokoládé Karóraszíj olcsó, de különösen erős mikrofonjába.

Még egy mély lélegzetet vesz, és futni kezd. Le a Robin Hood sugárúton a Marian kisasszony utcáig, ahol int Deke Purvisnak. Deke, köntösben és papucsban, éppen most veszi fel a tornácáról a Wendell Green-féle napi adagot a balvégzetből. Ezután továbblohol az Avalon utcában, kicsit gyorsítva mutogatja sarkait a reggelnek.

Bár az aggodalmai elől nem futhat el.

Judy, Judy, Judy, gondolja Cary Grant hangján (apró tréfa, amelyet régen elnyűttek élete szerelmével).

Ahogy zagyvál alvás közben. Ahogy cikázik a tekintete. És ne feledjük el az időt (alig három napja), amikor Fred követte

a konyhába, és Judy nem volt ott – mint kiderült, a háta *mögött* volt, akkor jött le a lépcsőn, és az, hogy *hogyan* csinálta, kevésbé fontosnak tűnik ahhoz képest, hogy *miért* tette. Fellopakodott a hátsó lépcsőn, hogy azután ledobogjon az elsőn (mert bizonyára ez történt; ez volt az egyetlen magyarázat, amit Fred ki tudott találni). A nyelvöltögetése és a nyalakodása. Fred tudja, mi ez: Judy úgy viselkedik, mint aki retteg. És már Amy St. Pierre meggyilkolása *előtt* elkezdődött, vagyis nem a Halász lehet az oka, legalábbis nem *teljesen*.

És van, ami ennél is fontosabb. Az utolsó két hetet leszámítva Fred ki merte volna jelenteni, hogy a feleségének nincs egy gyáva porcikája. Lehet, hogy csak százötven centi („Na, te sem vagy hosszabb, mint a karalábé kétrét!”, mondta neki Fred nagyanyja, amikor először találkozott az unokája jövődöbelijével), ám egy oroszlán vagy egy viking harcos szíve lakik benne, és ez nem baromság vagy nagyotmondás, vagy költői túlzás; Fred szemében ez az egyszerű igazság, ezért az a legnagyobb félelme, hogy mekkora ellentétben áll a jelen a múlttal.

Az Avalonról rákanyarodik a Camelotra, a forgalomra rá sem hederítve átvág a keresztveződésen, a szokásosnál sokkal gyorsabban, nem is kocog, szinte vágtazik. Eszébe jut valami, ami egy hónappal azután történt, hogy elkezdtek együtt járni.

Mint rendesen, a Csokoládé Karóraszíjba mentek, csak ez alkalommal délután, hogy meghallgassanak egy jazz kvartettet, amely tényleg kiválónak bizonyult. Nem mintha olyan nagyon figyeltek volna rá, amennyire emlékszik; főleg arról mesélt Judynak, hogy mennyire nem szereti a mezőgazdasági kart (a múúú-kart, ahogy a bétékás és tétékás undokok hívták), és hogy mennyire nem örül a család hallgatólagos elvárásának, hogy diploma után menjen haza és segítsen Philnek vezetni a családi gazdaságot French Landingben. Az a gondolat, hogy életét Phil pórázának végén fogja tölteni, igen borongóssá tette Fredet.

Akkor hát mit akarsz tenni?, kérdezte Judy. Megfogta Fred kezét az asztal lapja felett, ahol gyertya égett lekvárosüvegben, és

a banda egy kedves kis számot játszott, amelynek az volt a címe, hogy „I’ll Be There for You”.

Nem tudom, felelte, de mondok neked valamit Jude, inkább a kereskedelmin lenne a helyem, mint a múúúún. Sokkal jobban értek az eladáshoz, mint a vetéshez.

Akkor miért nem mész át?

Hát, mert a család úgy véli...

Nem a családotod fogja a te életedet élni, Fred, hanem te.

Emlékszik, arra gondolt, hogy beszélni könnyű, de azután, amikor visszafelé tartottak a campusra, történt valami, de olyan döbbenetes, annyira túl mindenben, amit Fred korábban el tudott képzelni az élet működéséről, hogy az még most, tizenhárom évvel később is ámulattal tölti el.

Még mindig Fredről és a közös jövőjükéről beszélgettek (*tudnék gazdáné lenni, mondta Judy, de csak akkor, ha a férjem tényleg gazdálkodni akar*). Ebben jól elmélyedtek. Hagyták, hogy vigye őket a lábuk, anélkül hogy tudnák, pontosan merre tartanak. És ekkor, az Állam utca és a Gorham sarkán fék sikoltása és fülsértő fémcörömpölés szakította félbe a beszélgetésüket. Fred és Judy körülnézett és látta, hogy egy Dodge kisteher lökhárítója éppen belegyűrődik egy öregecske Ford kombiba.

A kombiból, amely szemmel láthatóan figyelmen kívül hagyta a Gorham végén álló stoptáblát, egy középkorú ember kászálódott ki a középkorúak barna öltönyében. Döbbentnek, rémültnek látszott, amire Fred szerint meg is volt minden oka; a kisteher felől ifjú nehézsúlyú férfi közeledett (Fred főleg a farmernadrág korcára rábuggyanó pocakra emlékezett), kezében kerékkulccsal. *Te istenverte, gondatlan pöcs!, bömbölte Ifjú Nehézsúlyú. Nézzed mán, micsinátál a kocsimmal! A faterom járgányával, te istenverte seggfej!*

Középkorú Öltöny hátrált, kerekre nyílt szemmel, kezét felémelve. Fred delejezetten figyelte Rickman vasboltja elől, és arra gondolt: *Ó, nem, uram, ez rossz ötlet. Ne hátráljon egy ilyen fickó elől, inkább menjen felé, akármennyire őrjöng. Így provokálja – hát nem látja, hogy provokálja?* Annyira megigézte a jelenet, hogy azt sem vette észre, amikor Judy keze már nem fogta az övét, valami émelegős

előérzettel hallgatta, amint Mr. Középkorú Öltöny még mindig hátrálva hebegi, hogy sajnálja... Az egész az ő hibája, nem figyelt, nem gondolkodott... a biztosítási papírok... állami gazdaság... készítsenek rekonstrukciós rajzot... hívjanak rendőrt, írassanak jegyzőkönyvet...

Ifjú Nehézsúlyú egyre közeledett, a kerékkulcs végével a tenyerét ütögette, és oda sem figyelt. Itt nem a biztosításról vagy a kártérítésről volt szó, hanem arról, hogy Mr. Középkorú Öltönyös ráhozta a frászt, miközben ő csak vezetett, és a saját dolgával törődött, Johnny Paychecket hallgatta, amint a „Take This Job and Shove it” című dalt zengi. Ifjú Nehézsúlyú egy kicsit vissza akart fizetni azért, mert a szar is belefagyott a réműlettől a volán mögött... *muszáj volt* egy kicsit visszafizetnie, mert erre kényszerítette a másik ember szaga, a félelemnek és a született védtelenségnek az a vizeletsárga szaga. Ez a nyúl esete volt a tanyasi kutyával, és a nyúlnak hirtelen nem maradt helye, ahová meneküljön: Mr. Középkorú Öltönyös nekihátrált a kombijának, egy pillanat múlva biztosan megrendül a kulcs, fröcsögni kezd a vér.

Csakhogy nem lett sem vér, még csak egy ütés sem, mert hirtelen ott termett Judy DeLois, aki ugyan nem volt magasabb, mint a karalábé kétrét, de azért közéjük állt, és félelem nélkül nézett fel Ifjú Nehézsúlyú égő arcába.

Fred csak pislogott és ámult, hogy a lány hogy az ördögbe ért oda ilyen átkozottul gyorsan. (Sokkal később ugyanezt érzi majd, miután követte a konyhába, és csak felesége lábának dobogását hallotta a lépcsőfokokon.) És azután? Azután Judy rávágott Ifjú Nehézsúlyú karjára. *Puff*, egyenesen a húsos bicepszre, fehér ujjlenyomatokat hagyva a napsütötte, szeplős bőrön, ott, ahol a fickó szakadt kék trikójának ujja véget ért. Fred látta, de nem hitt a szemének.

Hagyja ezt abba!, kiáltott fel Judy, egyenesen Ifjú Nehézsúlyú meghökkent és értetlenséget tükröző arcába. *Tegyé le, hagyja abba! Ne legyen hülye! Börtönbe akar kerülni egy hétszáz dolláros karosszériakalapálásért? Tegye azt le! Szedje össze magát, nagyfiú! Tegye... le... azt... a... VACAKOT!*

Egy pillanatig Fred meglehetősen biztosra vette, hogy Ifjú Nehézsúlyú lecsap a kerékkulccsal, még hozzá az ő csinos kis barátnőjének fejére. De Judy meg sem rezzent; a szeme fogva tartotta a fémet markoló fiatalember szemét, holott az legalább harminc centivel fölé tornyosult, és vagy száz kilóval nehezebb volt nála. Azon a napon Judy bizonyosan nem árasztott vizeletsárga félelemszagot, nyelve nem kódorgott a felső ajkán, az orra alatti mélyedésben, égő tekintete sziklaszilárd volt.

Egy újabb pillanat múlva Ifjú Nehézsúlyú leengedte a kulcsot.

Fred egészen addig nem volt tudatában az összegyűlt tömegnek, amíg meg nem hallotta a körülbelül harminc báméskodó spontán kitörő tapsát. Csatlakozott hozzájuk, és sohasem volt büszkébb a lányra, mint akkor. Judyn először látszott megrendülés. De kitartott megrendülten is. Összeterelte őket, karjánál fogva előrerángatta Mr. Középkorú Öltönyt, és valósággal rájuk parancsolt, hogy rázzanak kezét. Mire a rendőrök megérkeztek, Ifjú Nehézsúlyú és Mr. Középkorú Öltöny egymás mellett ültek a járdaszegélyen, és egymás biztosítási papírjait tanulmányozták. Úgy lezárva...

Fred és Judy kézen fogva ballagtak tovább a campus felé. Fred kétsaroknyit hallgatott. Megilletődésből? Most úgy véli, hogy igen. Végül azt mondta: *Ez döbbenetes volt.*

A lány feszengő pillantást vetett rá, és feszengve mosolygott. *Dehogyanis volt, felelte. Ha valaminek akarod nevezni, akkor hívd állampolgári kötelességnek. Láttam, hogy az a hapsi képes a kóterba juttatni magát. Nem akartam, hogy megtörténjen. Vagy hogy a másikat bántsák.*

Ezt azonban úgy tette hozzá, mintha utólag jutott volna az eszébe, és Fred ekkor érezte meg benne először az egyszerű bátorságon túl a viking acélszívet. A lány az Ifjú Nehézsúlyú pártján állt, mert... Nos, mert a másik fickó félt.

Nem is aggódtál?, kérdezte Judyt. Még mindig annyira döbönt volt, hogy – akkor – meg sem fordult a fejében, hogy végül is restelkedhetne egy kicsit, elvégre a barátnője avatkozott közbe és nem ő, márpedig ez nem helyes Hollywood Bibliája szerint. *Nem féltél, hogy a pofa a pillanat hevében neked húz be egyet a kulccsal?*